

raade en Særstilling, da man saa igen vilde være inde paa en Vanskelighed for Lovens Udførelse i Praksis.

Udvalget med Undtagelse af *J. Jensen* (Kjøbenhavns 10. V.) er ligeledes enig i Lovforslagets Bestemmelse om Ophævelsen af Tillægsdagpengene, da dette Punkts Uklarhed i Loven har medført megen Misforstaaelse, som kun kan fremme Utilfredshed hos vedkommende.

Udvalget kan ligeledes med forskellige mindre Ændringer billige den noget bestemtere end i selve Loven præciserede Frist for Ulykkestilfældenes Anmeldelse og for Sagernes Afslutning.

Udvalget har fundet det rigtigt, noget bestemtere end sket i Forslaget, at pointere, hvem Betalingen for Udstedelsen af de nødvendige Lægeattester paahviler, og at der saaledes ikke kan komme Tvivl om, hvorvidt Arbejderen eller Arbejdsgiveren, eventuelt Forsikrings-selskabet, har Forpligtelsen i det givne Tilfælde. Der har endvidere i Udvalget været fremhævet Ønskeligheden af, at Taksten for disse Attester havde været optaget i Forslaget, men man skal dog ikke stille Forslag herom. Endnu skal man tilføje, at der mellem Ministeren og Udvalget har været ført Forhandling om det formaalstjenlige i, at der, enten ved Personskifte inden for Arbejderforsikringsraadet eller ved Forandring i den gældende Lov blev optaget som Medlem af Raadet mindst een Mand, der kunde siges specielt at have Kendskab til de Virksomheder i Landbruget, der falde ind under Loven.

I Henhold til disse Bemærkninger skal Udvalget indstille Lovforslaget til Vedtagelse med nedenstaaende Ændringer, hvis Hensigt kun er paa en klarere Maade at udtrykke paa det nærmeste det samme som selve Forslaget.

Medundertegnede *J. Jensen* (Kjøbenhavns 10de Valgkreds), der i øvrigt deltager i Udvalgets Indstilling, finder dog Anledning til at bemærke, at jeg ikke fuldt ud deler det Standpunkt, Udvalgets

Flertal har taget: ikke ved denne Lejlighed at søge Ændringer indført paa selve Hovedpunkterne i Lov Nr. 4 af 7. Januar 1898. Det erkendes vistnok fra alle Sider, at Loven paa adskillige Punkter virker utilfredsstillende. Først som allerede ovenfor fremhævet derved, at der ikke er absolut Sikkerhed for, at alle skadelidte erholder Erstatning, en Mangel, der dog neppe kan afhjælpes ved Indførelse af Forsikringstvung alene, men som Supplement kræver, at det offentlige træder til, hvor Forsikring ikke er tegnet, og hvor den erstatningspligtige er ude af Stand til at opfylde sine Forpligtelser efter Loven.

Dernæst er det ogsaa i højeste Grad irrationelt vedblivende at lade enetages Beboelseshuse og Økonomibygninger være undtagne fra Lovens Omraade, og endelig er det ganske urimeligt, at en hel Række af Virksomheder, der, naar de drives som selvstændigt Erhverv, ere under Loven, komme uden for denne, saa snart de drives som Bestanddel af en anden Næringsvirksomhed.

Naar jeg, uagtet denne min Opfattelse, ikke har stillet Ændringsforslag, sigtende til at afhjælpe de paapegede Mangler ved den gældende Lov, skyldes dette dels, at Udvalgets øvrige Medlemmer ikke ønskede at deltage i saadanne Forslag ved denne Lejlighed og dels Indenrigsministerens Udtalelser ved Sagens første Behandling om, at han anerkendte Lovgivningsmagtens Pligt til at arbejde videre paa Ulykkesforsikringen, saaledes at denne kommer til at omfatte *„enhver Arbejder, som for Tiden ikke er ulykkesforsikret“*.

Efter denne Udtalelse maa det forventes, at der i en nærmere Fremtid fra Regeringens Side vil fremkomme Forslag til en Revision eller Udvidelse af Ulykkesforsikringslovgivningen, og det vilde derfor være uheldigt, om der i dette Øjeblik fremsattes Forslag, der ved at blive forkastet i Tinget mulig kunde give Anledning til en Udskydelse af Tidspunktet for en indgribende Lovgivning paa det heromhandlede meget vigtige Omraade.